

בש"פ 3705/14 - מדינת ישראל נגד אביעד אליהו, דקל כהן

בבית המשפט העליון

בש"פ 3705/14

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיבים: 1. אביעד אליהו
2. דקל כהן

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: כ"ו בסיון התשע"ד (24.06.14)

בשם המבקשת: עו"ד דגנית כהן-ויליאמס
בשם המשיב 1: עו"ד ירון גיגי
בשם המשיב 2: עו"ד צדוק חוגי

החלטה

*

1. בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), בגדרה מבוקש כי מעצר המשיבים יוארך החל מיום 1.6.2014, ב-90 ימים או עד למתן פסק הדין בת"פ 1382-09-13 המתנהל בעניינם בבית משפט השלום בתל אביב-יפו, לפי המוקדם.

עמוד 1

2. בכתב האישום המתוקן בשנית שהוגש ביום 15.1.2014 יוחסו למשיבים 26 אישומים שעניינם עבירות התפרצות וגניבה אותן ביצעו המשיבים, כחלק מחבורה, בין התאריכים 8.4.2013 ל-13.8.2013. על-פי המתואר בחלק הכללי של כתב האישום, המשיבים קשרו קשר עם אחרים (להלן: החבורה) להתפרץ לדירות שונות ולגנוב מהן את תכולתן. ההתפרצויות בוצעו בשיטה הבאה: אחד מאנשי החבורה היה מגיע לדירה המועדת לפריצה, כשהוא מתחזה לשליח, ונוקש על דלת הדירה. כאשר הדייר היה פותח את דלת הדירה ומבקש לדעת מהו טיב המשלוח, היה השליח המתחזה מעמיד פנים כמי שמברר האם נפלה טעות במען. תוך כדי כך, בזמן שהדייר לא שם לב לנעשה, היה השליח יוצר העתק של מפתח הדירה. לאחר מכן היה עוזב את הדירה, עם העתק המפתח, ועל-פי אותו ההעתק שוכפל מפתח נוסף. בהמשך, אחד מחברי החבורה היה מתקשר לדייר ומוסר לו כי ממתין לו שיק מהעירייה בסניף הדואר הסמוך למקום מגוריו, אותו עליו לאסוף באופן מיידי. הדייר היה יוצא לאסוף את השיק, הדירה נותרה ריקה, ומי מאנשי החבורה פרצו אליה באמצעות המפתח המשוכפל. החבורה ביצעה את המעשים על-פי השיטה המפורטת פעם אחר פעם, כאשר ברובם המוחלט של המקרים הקורבנות היו אנשים קשישים. החבורה גנבה מתוך הדירות תכשיטים בשווי מוערך של מאות אלפי שקלים, וסכומי כסף מזומן בשווי מוערך של עשרות אלפי שקלים. באחד מהאירועים המפורטים בכתב האישום, חזרו הדיירים לדירה לפני שהמשיבים הספיקו לצאת ממנה. המשיבים, אשר הופתעו, פרצו במהירות מהדירה, תוך שדחפו את דיירת הדירה - אישה כבת 80 - והפילו אותה במורד המדרגות, בכוונה להימלט מהמקום עם השלל. בשל העובדות המפורטות לעיל יוחסו למשיבים עשרים ושלוש עבירות התפרצות לבית מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); עשרים עבירות גניבה, לפי סעיף 384 לחוק; עשרים ושש עבירות קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; עבירת תקיפה לשם גניבה, לפי סעיף 381(א)(2) לחוק; עבירת ניסיון התפרצות לבית מגורים, לפי סעיף 406(ב) וסעיף 25 לחוק; ועבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק.

הליכי המעצר

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים נגדם. ביום 12.9.2013 התקיים בבית משפט השלום דיון ראשון בבקשת המעצר, בגדרו הסכימו באי-כוח המשיבים לקיומן של ראיות לכאורה, ובסיומו קבע בית המשפט כי יוגשו תסקירי מעצר בעניינם של המשיבים (מ"ת 13-09-1435, כב' השופט מ' בן ארי).

בתסקיר שהוכן אודות המשיב 1, יליד 1990, צוין כי הוא נעדר עבר פלילי, אך מגלה מרדנות ביחס לגורמי סמכות משפחתיים ופורמאליים ו"קיים סיכון למעורבות שולית חוזרת" מצדו. לאחר שנבחנו נסיבות חייו וחלופת המעצר שהוצעה, המליץ שירות המבחן על שחרורו לחלופת מעצר הכוללת בין היתר תנאים מגבילים של מעצר בית בפיקוח הוריו ואיזוק אלקטרוני. בתסקיר שהוכן אודות המשיב 2, צוין, כי מדובר ביליד 1987 בעל דפוסי חשיבה עבריינים המאופייין באימפולסיביות, אשר הורשע בשנת 2008 בעבירות התפרצות וגניבה. עוד נאמר, כי המשיב 2 סובל מבעיית התמכרות לסמים, ואף שביקש להשתחרר למסגרת טיפולית סגורה לנפגעי סמים, לא הביע נכונות לקבל טיפול בבעיה במסגרת מעצרו או על-ידי גורמי השב"ס. משכך, שירות המבחן לא המליץ על שחרורו לחלופת מעצר.

לרקע האמור בתסקירים, ניתנה ביום 9.10.2013 החלטת בית משפט השלום בבקשה למעצר עד תום ההליכים, בגדרה צוין כי קיימת עילת מעצר כלפי שני המשיבים, מפאת חומרת העבירות וריבוי. בית המשפט החליט לדחות את המלצת שירות המבחן ביחס למשיב 1 בנימוק כי לא ניתן ליתן בו אמון שיציית למפקחים שהוצעו, וכי אין בחלופת המעצר שהוצעה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו. אשר למשיב 2, קיבל בית המשפט את האמור בתסקיר המעצר. לפיכך הוחלט על מעצרו של שני המשיבים עד לתום ההליכים.

4. על החלטת בית משפט השלום לעצור את המשיבים עד לתום ההליכים הגישו שני המשיבים עררים לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (עמ"ת 23142-10-13 ועמ"ת 52836-10-13, שנדונו בפני כב' השופט צ' קפאח). בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 13.10.2013 נדחה עררו של המשיב 1, תוך שצוין כי האמור בתסקיר המעצר אינו מאפשר את שחרורו למעצר בית, וכי לנוכח שיטת ההתפרצויות, אשר כוללת גם שיחת טלפון לקורבנות הגניבות, אין מניעה כי המשיב 1 ימשיך בפעילותו העבריינית גם מביתו אם ישוחרר לחלופת מעצר. ביום 28.10.2013 דחה בית המשפט המחוזי גם את עררו של המשיב 2. ביחס לשני המשיבים צוין, כי הם אינם עוברים את משוכת האמון הנדרשת כתנאי לשקילת חלופת מעצר.

5. ביני לביני, הגיש המשיב 2 בקשה לעיון חוזר על החלטת המעצר, בגדרה ביקש לאפשר לו להשתלב בקהילה טיפולית לצורך הליך גמילה. בית משפט השלום הורה על עריכת תסקיר מעצר משלים בעניינו. בתסקיר המשלים שהוכן אודותיו והוגש ביום 27.1.2014 צוין כי המשיב 2 שולב במסגרת המעצר בפרויקט טיפולי קבוצתי ומוסר בדיקות שתן נקיות מסמים. נוכח מגמה זו התרשם שירות המבחן כי חלה הגמשה כלשהי בעמדותיו המסייעת להפחתת הסיכון הנשקף ממנו. יחד עם זאת העריך שירות המבחן כי המשיב 2 טרם בשל לטיפול במסגרת קהילתית, ולכן לא המליץ על שחרורו ממעצר. בהחלטת בית משפט השלום מיום 2.3.2014 בבקשה לעיון חוזר, אומץ האמור בתסקיר המשלים, והוחלט כי טרם בשלה העת לשחרור המשיב 2 לחלופת מעצר. ערר שהגיש המשיב 2 על החלטת בית משפט השלום נדחה בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 5.3.2014 (עמ"ת 1659-03-14, כב' השופט צ' קפאח), תוך שנקבע כי שירות המבחן יעדכן את בית המשפט ככל שיחול שינוי ממשי.

6. ביום 30.3.2014, בעקבות האמור בהחלטת בית המשפט המחוזי, הגיש שירות המבחן תסקיר משלים אודות המשיב 2, בגדרו המליץ לתאם למשיב 2 ראיון קבלה לקהילה הטיפולית הסגורה "רטורנו", נוכח נכונותו לערוך שינוי בחייו ולהיגמל מסמים. על רקע זה הגיש המשיב 2 בקשה דחופה לקביעת דיון בבקשה לעיון חוזר. ביום 9.4.2014 ניתנה החלטת בית משפט השלום המאפשרת למשיב 2 לצאת לראיון קבלה בקהילה הטיפולית. ביום 24.4.2014 הוגש תסקיר נוסף בעניינו של המשיב 2 בו נאמר כי הוא נמצא מתאים להשתלב בקהילה, ולכן הומלץ לשחררו לקהילה הטיפולית. בימים 18.5.2014 ו-1.6.2014 שב שירות המבחן על עמדה זו בתסקירים נוספים שהגיש (יוער, כי במקביל הגישה המבקשת את בקשת הארכת המעצר דנא, ובהחלטת מיום 29.5.2014 הורתי כי המעצר יוארך עד למתן החלטה אחרת, על מנת שימוצו הליכי העיון החוזר). ביום 5.6.2014 ניתנה החלטת בית המשפט השלום בבקשה לעיון חוזר, בגדרה אומצה עמדת שירות המבחן ונקבע כי המשיב 2 ישוחרר לקהילה הטיפולית.

7. על החלטת בית משפט השלום הגישה המבקשת ערר לבית המשפט המחוזי (עמ"ת 9646-06-14, כב' השופט ד' רוזן), אשר התקבל ביום 8.6.2014. בית המשפט המחוזי קבע, בין היתר, כי המסוכנות הנשקפת מהמשיב 2 היא רבה, וכי "הליך שיקום, ככלל, אין מקומו בשלב המעצר". לפיכך הוחלט כי המשיב 2 יישאר במעצר עד תום ההליכים

המשפטיים נגדו. בקשת רשות ערר שהוגשה לבית משפט זה נדחתה בהחלטת השופטת א' חיות מיום 16.6.2014 (בש"פ 4051/14), בנימוק שהיא אינה מגלה עילה לעיון ב"גלגול שלישי". יחד עם זאת, ציינה השופטת חיות כי:

"אין לכחד כי המבקש נתון במעצר במשך פרק זמן בלתי מבוטל וכי על פי תסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו נראה כי השכיל לנצל את תקופת מעצרו לטובה והחל בצעדים ראשונים של גמילה במסגרת הפרויקט המופעל בבית המעצר, עד כי שירות המבחן המליץ ושב והמליץ לאפשר לו להמשיך מהלך זה בקהילה הטיפולית 'רטורנו'. כפי שצוין, נתונים פרטניים אלה בעניינו של המבקש אינם עילה למתן רשות ערר, אך לא מן הנמנע (ואינני מחווה דעה בעניין זה), כי הם ישקלו לטובת המבקש בעת ההכרעה בבקשה להארכת מעצר התלויה ועומדת בעניינו בפני בית משפט זה. זאת משום שבמסגרת בקשות הארכה מובאים בחשבון, בין היתר, נתונים פרטניים ושיקולים מסוג זה".

8. אשר למשיב 1, ביום 19.5.2014 הוגשה אף מצדו בקשה לעיון חוזר בהחלטה למעצרו עד לתום ההליכים. בגדר הבקשה נטען, כי חלוף הזמן ושינוי נסיבות הבא לידי ביטוי בגילוי עובדות חדשות בתיק וכרסום בתשתית הראייתית במהלך שמיעת התיק העיקרי, מצדיקים לשחררו לחלופת מעצר. ביום 16.6.2014 דחה בית משפט השלום את הבקשה, תוך שהדגיש כי נשקפת ממנו מסוכנות רבה אשר לא ניתן לאיין אותה בחלופת המעצר שהוצעה (אותה חלופה אשר נדחתה בהחלטת המעצר המקורית). עוד נאמר, כי לא חל כרסום ראייתי המצדיק היעדרות לבקשה.

ההליך העיקרי

9. כעולה מן הבקשה, ומדברי באי-כוח הצדדים בדיון שנערך לפניי, נכון לעת הזו נסתיימה פרשת התביעה, כאשר המבקשת ויתרה על שני אישומים שהופיעו במקור בכתב האישום. בשלב זה קבועים לפרשת ההגנה שלושה מועדי דיון בתאריכים 3.7.2014, 9.7.2014, ו-10.7.2014. בנוסף, ביום 23.6.2014 קבע בית משפט השלום (כב' השופט ש' אבינור) כי: "נוכח היקף ההליכים בתיק, כמו גם העובדה שהנאשמים מצויים במעצר מזה תקופה ממושכת, ככל שהמועדים הקבועים לא יספיקו, התיק ימשיך להישמע, עד תום, בימים מלאים ורצופים, מתחילת פגרת הקיץ ועד תום שמיעת הראיות והסיכומים".

10. אעיר, כי מעיון בנספחי הבקשה עולה כי השתלשלות העניינים בהליך העיקרי, ככל שהדבר נוגע לניהול ההליך מצד המשיבים ובאי-כוחם שהתחלפו בשלביו הראשונים, הייתה בעייתית בלשון המעטה. בתמצית יאמר, כי בירור ההליך התעכב מספר פעמים בעיקר בשל קשיים בהסדרת ייצוגם של המשיבים, והגשת בקשות שונות מצד המשיבים ובאי-כוחם להחלפת הייצוג בתיק. בנוסף, באי-כוח המשיבים הגישו בקשות שונות לדחיית דיוני ההוכחות שהיו קבועים בהליך; לא הופיעו לחלק מהדיונים שנקבעו; ובא-כוח המשיב 2 הגיש בשלב מסוים בקשה לפסילת המותב הדין בתיק (אך שב בו במהרה מבקשה זו). בית משפט השלום הדין בהליך העיקרי הביע את מורת רוחו מהתנהלות המשיבים ואף קבע באחת מהחלטותיו מיום 6.3.2014 כי "מצב הדברים שנוצר בתיק הזה, בשל התנהלות הנאשמים בכל הקשור לייצוגם, אינו סביר", תוך ששב והזכיר כי מדובר בתיק שבו המשיבים עצורים עד לתום ההליכים.

טענות הצדדים

11. המבקשת סבורה כי יש להורות על הארכת מעצרו של המשיבים. לשיטתה, נשקפת מהם מסוכנות רבה הנלמדת מחומרת המעשים, המאופיינים בתכנון מוקפד ומוקדם, מעשים שנעשו בחבורה, כמו גם מהיקפם. המבקשת מדגישה כי קורבנות העבירה היו אנשים קשישים, וההתפרצויות לדירותיהם נעשו תוך כדי נטילת סיכון של עימות עמם - סיכון שאף התממש באחד המקרים כמתואר בכתב האישום. המבקשת שמה דגש רב בנימוקי הבקשה על התנהלות המשיבים ובאי-כוחם בהליך, ובהקשר זה היא מציינת כי אמנם חל עיכוב משמעותי בהליך, אך העיכוב טמון אך ורק בהתנהלותם. בדיון שנערך לפני שבה באת-כוח המבקשת על עיקרי הדברים. 12. באי-כוח המשיבים טענו בדיון כי יש לדחות את הבקשה. הם הדגישו, כי המשיבים עצורים מזה 11 חודשים וכי ההליך אינו צפוי להסתיים בקרוב. בהקשר האחרון נטען, כי עסקינן בתיק מורכב הכולל אישומים הנשענים על ראיות נסיבתיות ועדות שיטה, ומשכך כמות העדים הצפויים להעיד מטעם ההגנה גדולה. בין היתר, שוקלים המשיבים להעיד מטעמם חלק ניכר מעדי התביעה הרבים שהמבקשת ויתרה על העדתם, כך שהמועדים הקבועים עתה בוודאי לא יספיקו, מה גם שבדעת בא-כוח המשיב 1 להשיג על ההחלטה בדבר שמיעת המשפט בימי הפגרה. עוד נאמר, כי במהלך ההליך התגלה כי לכאורה קיימים בידי התביעה מסמכים רבים שלטענת המשיבים הם חומר חקירה רלבנטי להגנה על המשיבים (דובר בעיקר על דוחות עיקוב אחר המשיבים), אשר טרם הועבר לרשותם, ואף מסיבה זו עלול ההליך להתארך.

אשר למשיב 1 הוסף, כי יש ליתן משקל גם לגילו הצעיר; לכך שהוא נעדר עבר פלילי; ולהמלצת שירות המבחן כפי שהובאה בתסקיר המעצר הראשון שנערך לגביו. אשר למשיב 2 הוסף, כי הוא שהה במעצר בלתי חוקי לאחר שחרורו בהחלטת בית משפט השלום מיום 5.6.2014 ועד להחלטת בית המשפט המחוזי בערר מיום 8.6.2014, שכן המבקשת לא הגישה בקשה לעיכוב ביצוע ההחלטה. כמו כן נאמר, כי מצבו שונה מזה של המשיב 1 נוכח התסקירים שהוגשו ביחס אליו והאמור בהחלטת השופטת א' חיות.

13. יוער, כי לאחר הדיון שנערך בפני הגיש בא-כוחו של המשיב 2 הודעה בה נכתב כי ביום 10.6.2014 שוחרר המשיב 2 בטעות מבית המעצר לקהילה הטיפולית "רטורנו". לאחר שהתגלתה הטעות יצרו גורמי שב"ס קשר עם המשיב 2, והלה שב בעצמו לבית המעצר. התנהלות זו, מלמדת, לשיטתו, על כך שניתן ליתן בו אמון.

דיון והכרעה

14. לאחר העיון בנימוקי הבקשה, ושמיעת טיעוני הצדדים, מסקנתי היא כי דין הבקשה לגבי המשיב 1 - להתקבל חלקית בכפוף לאמור בסעיף 16 להלן; ודין הבקשה לגבי המשיב 2 - להידחות בכפוף לקביעת תנאי שחרור כמפורט להלן.

15. כידוע, בהחלטה על הארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים יש לערוך איזון בין הפגיעה בחירות הנאשמים, לבין שיקולי המעצר שהצדיקו את ההחלטה המקורית בדבר המעצר עד לתום ההליכים, ובהם השמירה על בטחון הציבור והבטחת ניהול התקין של ההליך המשפטי. זאת, תוך בחינת מכלול שיקולים, ביניהם מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשמים, עברם הפלילי, חומרת המעשים המיוחסים להם, החשש מפני שיבוש הליכי המשפט, משך תקופת מעצרו, קצב ניהול ההליך העיקרי והתחזית באשר למועד סיומו (השוו: בש"פ 3708/14 מדינת ישראל נ' שבירו, פס' 11 (1.6.2014); בש"פ 1962/14 מדינת ישראל נ' בן שטרית, פס' 14 (20.3.2014); בש"פ 2327/14 מדינת ישראל נ' אבו עזיז, פס' 4 (24.4.2014)).

16. ביחס לשני המשיבים סבורני כי בנקודת הזמן הנוכחית הכף נוטה לעבר שחרורם לחלופת מעצר. אכן, נשקפת מהם מסוכנות, הנלמדת מטבע המעשים החמורים המיוחסים להם, ואין חולק כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתם. בנוסף, יש ממש בטענת המבקשת כי האחריות להתארכות ההליך רובצת במידה רבה על המשיבים עצמם. ואולם, למול שיקולים אלו יש לזכור כי עיקרו של כתב האישום עוסק בעבירות רכוש; כי המשיבים נתונים פרק זמן לא מבוטל במעצר, ואין להתעלם מהשפעה המצננת והמרתיעה שוודאי היתה לתקופת המעצר הממושכת, אשר תורמת אף היא להפחתת המסוכנות; כי ההליך העיקרי לא צפוי להסתיים במהלך הארכה הנוכחית נוכח מורכבותו היחסית ובשים לב גם לטענות המשיבים באשר לפרשת ההגנה כמפורט לעיל; וכי, ואפשר כי זהו השיקול המרכזי, שירות המבחן בא בהמלצות חיוביות ביחס לשני המשיבים. גם אם בשלב קודם של ההליך היה מקום שלא לאמץ את המלצות שירות המבחן, הרי שברי שעצם התמשכותו מחייבת הערכה מחודשת של מצב הדברים, כשבמכלול השיקולים יש לייחס משקל מיוחד להוראת המחוקק בדבר משך תקופת המעצר הראשונית שבמהלכה ראוי כי יסתיים משפטו של העצור.

ואולם, יש מקום להבחין בין עניינם של שני המשיבים, כדלקמן:

אשר למשיב 1 – לטעמי הגיעה השעה לשקול שחרורו לחלופת מעצר, אך נראה כי מאחר שחלף זמן מאז הוגש תסקיר המעצר אודותיו, יש מקום לעריכת תסקיר עדכני בגדרו תבחנה חלופות מעצר עדכניות, ובלבד שיהיה מדובר במעצר בית מלא שיכלול פיקוח אלקטרוני ואנושי. התסקיר יתייחס גם למפקחים שיוצעו, ולמידת התאמתם לפיקוח.

אשר למשיב 2 – מסקנתי היא כי אין מקום להאריך את מעצרו, אלא לשחררו לקהילה טיפולית סגורה. המשיב 2 החל בטיפול גמילה כבר בבית המעצר כאשר גורמי הטיפול התרשמו ממנו באופן חיובי ודיווחו כי הוא משתף פעולה. שירות המבחן שב והמליץ על שחרורו לקהילה הטיפולית "רטורנו" כדי שיוכל להמשיך בתהליך הגמילה, תוך שציון כי הוא נמצא מתאים לטיפול. כאמור בהחלטת בית משפט השלום, המדובר בקהילה טיפולית רצינית, סגורה ותובענית, ומסגרת הטיפול בה היא ארוכת טווח. לכך יש לצרף את גילו הצעיר, ואת עברו הפלילי שאינו מכביד (לחובתו הרשעה קודמת אחת משנת 2008). אעיר, כי לא מן הנמנע שהעבירות המיוחסות למשיב 2, ככל שהן אכן בוצעו על-ידו, בוצעו גם על רקע התמכרותו לסמים, ומכאן שכתהליך הגמילה יעלה יפה אך תפחת המסוכנות הנשקפת ממנו. בנסיבות אלו, אין לקבל את הבקשה ביחס אליו. לפיכך, יועבר המשיב 2 מבית המעצר ישירות לקהילה הטיפולית "רטורנו", במועד שייקבע בהקדם האפשרי, בתיאום עם הקהילה הטיפולית ושירות המבחן, ולא יאוחר מיום 1.7.2014 (כולל), בהתאם לכל התנאים שנקבעו בהחלטת בית משפט השלום מיום 5.6.2014 בתיק מ"ת 1435-09-13. למען הסר ספק, עד לקליטת המשיב 2 בקהילה הטיפולית הוא יישאר במעצר. קביעת המועד המדויק לשחרור לקהילה הטיפולית תיעשה על-ידי בית משפט השלום בהתאם להודעת שירות המבחן. בית משפט השלום יהיה מוסמך להחליט כל החלטה הנדרשת לשם מימוש המעבר מהמעצר לקהילה הטיפולית, והוא אשר יחתום על פקודת השחרור ממעצר. מובהר, כי בשלב זה מוארך מעצר המשיב 2 עד ליום 1.7.2014 (כולל) וככל שמסיבה כלשהי לא יתבצע השחרור קודם למועד זה, יש להגיש בקשה לבית משפט זה.

17. בשולי הדברים ראיתי לנכון להבהיר כי לא מצאתי ממש בטענת בא-כוחו של המשיב 2 כי הלה היה עצור באופן בלתי חוקי, שהרי שחרורו ממעצר לקהילה הטיפולית נקבע ליום 9.6.2014, בעוד שהחלטת בית המשפט המחוזי שביטלה את השחרור ניתנה ביום 8.6.2014.

18. סוף דבר - בשלב זה מוארך מעצרו של המשיב 1 לתקופה המתבקשת (קרי ב-90 ימים החל מיום 1.6.2014, או עד למתן פסק הדין בת"פ 1382-09-13 המתנהל בעניין המשיבים בבית משפט השלום בתל אביב-יפו, לפי המוקדם). ואולם, מעצרו מוארך בכפוף לכך שבתוך 10 ימים יוגש לבית משפט השלום תסקיר מעצר משלים בעניינו. סמוך לאחר הגשת התסקיר, יקיים בית משפט השלום דיון. ככל שתמצא חלופת מעצר ראויה שתניח את דעת בית משפט השלום, הכוללת מעצר בית מלא ופיקוח אלקטרוני ואנושי, ישוחרר המשיב 1 מהמעצר בתנאים שייקבעו. למותר לציין כי בית משפט השלום רשאי לקבוע תנאים מגבילים נוספים על אלו שיוצעו בתסקיר העדכני, על-פי מיטב שיקול דעתו וככל שיראה לנכון. ככל שתהיינה לשירות המבחן בקשות בעניין הכנת התסקיר, יפנה בעניין זה לבית משפט השלום, שמסור לו שיקול דעת מלא בנדון.

המשיב 2 ישוחרר לקהילה הטיפולית "רטורנו" בהתאם לאמור בפסקה 16 לעיל.

ניתנה היום, כ"ז בסיון התשע"ד (25.6.2014).

ש ו פ ט